

De legerplaats en de wolkkolom

door: C.H. Mackintosh

“Op het bevel des HEREN legerden zij zich en op het bevel des HEREN braken zij op”.

Numeri 9:15-23

Leven in afhankelijkheid

God leidde Zijn volk door de wildernis. Het is nauwelijks mogelijk zich een mooier schouwspel voor te stellen van volkomen afhankelijkheid en onderworpenheid aan de leiding van God. Er waren geen wegen of richtingsborden in die grote en vreselijke woestijn (Deut. 1:19). Men hoefde niet te wachten op hulp van mensen die deze weg vroeger al eens waren gegaan. De Israëlieten waren voor elke stap in de woestijn op God aangewezen. Zij moesten voortdurend wachten op Hem. Voor een ongebroken, niet onderworpen wil, was deze situatie onverdraaglijk. Maar voor iemand die God kende en liefhad, zich aan Hem toevertrouwde en zich in Hem verheugde, was er niets heerlijkers. Dat is het belangrijkste. Kent u God en vertrouwt u Hem? Als dat zo is, dan heeft uw hart geen moeite om van Hem afhankelijk te zijn. Is dat niet zo, dan is die afhankelijkheid onverdraaglijk.

Iemand die niet opnieuw geboren is, beeldt zich graag in dat hij onafhankelijk en vrij is. Hij gelooft graag dat hij mag doen wat hij zelf wil, dat hij mag gaan waar hij wil, en mag zeggen wat hij wil. Helaas! Hij bedriegt zichzelf! De mens is niet vrij. Hij is een slaaf van de duivel. Zo'n zesduizend jaar geleden verkocht hij zichzelf aan die grote geestelijke slavendrijver. Sindsdien houdt deze hem in zijn macht. Ja, de satan houdt de onbekeerde, natuurlijke mens, die geen berouw kent, in verschrikkelijke slavernij. Aan handen en voeten heeft hij hem met ketenen gebonden, soms in een gouden kooi. De satan heerst over de mens door middel van begeerte, hartstocht en vermaak. Hij laat de begeerte in het hart opkomen en bevredigt haar met de dingen van de wereld. En de mens waant zich ten onrechte vrij, omdat hij zijn wensen bevredigen kan. Het is een treurig bedrog; en vroeg of laat zal dit bedrog uitkomen. Er is geen vrijheid behalve die, waarmee Christus ons vrijmaakt. Hij zegt: “*U zult de waarheid kennen en de waarheid zal u vrijmaken*” en: “*Als dan de Zoon u zal vrijmaken, zult u werkelijk vrij zijn*” (Joh. 8:32,36). Dit is echte vrijheid. Het is de vrijheid, die de nieuwe natuur geniet door te wandelen naar de Geest en door de dingen te doen, die aangenaam zijn in Gods oog. In de dienst voor de Heer is er volmaakte vrijheid, maar onze dienst moet in afhankelijkheid van de levende God plaatsvinden.

Zo was het met de ware en volmaakte Dienstknecht, die op deze aarde heeft gewandeld. Hij leefde in voortdurende afhankelijkheid van God. Alles wat Hij deed: elke daad, elk woord, elke gedachte, heel Zijn gaan en staan – het kwam voort uit totale afhankelijkheid van en onderwerping aan God. Hij handelde als God dat wilde, en Hij wachtte als God dat wilde. Hij sprak als God het wilde, en zweeg als God wilde dat Hij zou zwijgen. Zo was Jezus, toen Hij hier op aarde leefde; en Hij roept ons op, als deelgenoten van Zijn natuur, van Zijn leven en van Zijn Geest om Zijn voetstappen te volgen en van dag tot dag te leven in eenvoudig vertrouwen op God.

Het voorbeeld van de wolkkolom

Van dit leven in afhankelijkheid vinden wij een bijzonder mooi voorbeeld aan het eind van Numeri 9. Israël, het volk van God, het leger van vreemdelingen in de woestijn, volgde de bewegingen van de wolkkolom. Zij moesten *naar boven* kijken om te zien waar ze naar toe moesten gaan. Dit is de juiste houding die bij een mens past. Hij is zo geschapen, dat hij zijn gezicht *opheft*. De dieren zijn zo gemaakt dat ze *naar beneden* kijken. Israël kon geen plannen maken. Ze konden nooit zeggen: ‘Morgen zullen wij naar die of die plaats vertrekken’. Ze waren volkomen afhankelijk van de beweging van de wolk.

Zo was het met Israël en zo zou het ook met ons moeten zijn. Wij wandelen ook door een woestijn zonder wegen, door een zondige wildernis. Er is geen gebaande weg. Wij zouden niet weten hoe we moesten wandelen, of waarheen we moesten gaan, als we dat kostbare, diepzinnige en veelzeggende woord: “*Ik ben de weg*” van onze geliefde Heer niet hadden gehoord. God geeft ons dus ook onfeilbare aanwijzingen. Wij moeten Hem volgen: “*Ik ben het licht van de wereld; wie Mij volgt, zal geenszins in de duisternis wandelen, maar zal het licht van het leven hebben*” (Joh. 8:12).

Het is een *levende* leiding, niet het volgen van menselijke regels en voorschriften. Nee! Wij volgen een levende Christus, wanneer wij wandelen zoals Hij wandelde en doen zoals Hij deed; wanneer wij Zijn voorbeeld in alles navolgen. Dat is de christelijke

houding, de christelijke wandel: het oog op Jezus gericht houden, dan worden als vanzelf Zijn karakter en Zijn beeld in onze nieuwe natuur geprent, zodat wij dit kunnen weerspiegelen in ons dagelijks doen en laten. Zo'n wandel zal het loslaten van onze eigen wil, onze eigen plannen en eigen initiatieven tot gevolg hebben. De 'wolk' moeten wij voortdurend volgen en van God afhankelijk zijn. Wij kunnen niet zeggen: 'Ik wil hierheen of daarheen gaan; of dit en dat ga ik morgen of de volgende week doen'. Heel onze wandel moet bestuurd worden door de woorden: 'Als de Heer het wil en wij leven' (Jak. 4:15). Helaas, maar al te vaak gebruiken we die woorden op een oppervlakkige manier.

Laten wij dit alles toch beter begrijpen en meer op Gods leiding letten! Vaak menen wij in onze domheid en zeggen wij te weten dat de wolk is opgetrokken, als dit *ons* goed uitkomt. We willen het één of ander doen, hier of daar heengaan en maken onszelf wijs dat onze wil de wil van God is. Zo bedriegen wij onszelf, in plaats dat wij door God geleid worden. De oorzaak is dat onze eigen wil actief is, en daarom laten wij ons niet op de goede manier leiden. Het ware geheim om goed, dus door God, geleid te worden, is de eigen wil geheel en al te onderwerpen: "*Ootmoedigen doet Hij wandelen in het recht en Hij leert ootmoedigen Zijn weg*" (Ps. 25:9). "*Ik leer en onderwijs u aangaande de weg die gij gaan moet. Ik raad u, Mijn oog is op u*" (Ps. 32:8).

Letten op Gods leiding

Laten wij de vermaning ter harte nemen: "*Wees niet als een paard, als een muilnier zonder verstand, welks trots men bedwingt met toom en bit, opdat het u niet te na komt*" (Ps. 32:9). Als mijn oog naar boven gericht is, om te zien wat God tegen mij wil zeggen, dan heb ik "*toom en bit*" niet nodig. Maar hierin schieten wij heel vaak te kort. Wij leven niet dicht genoeg bij God om Zijn leiding te onderscheiden, en onze eigen wil is in het spel. Wij willen onze zin hebben en daarvan moeten wij altijd de bittere vruchten plukken. Dat was ook het geval bij Jona. Hij kreeg bevel naar Nineve te gaan, maar hij ging naar Tarsis en de omstandigheden leken gunstig. De Voorzienigheid leek die eigenwillige weg te bevestigen. Maar Jona leerde zijn ware toestand in het binnenste van de vis erkennen, "in de groeve", waar het zeewier zijn hoofd omwond (Jona 2:6). Op die plaats plukte hij de wrange vruchten van het volgen van zijn eigen wil. In de diepte van de zee moest hij de betekenis ondervinden van "*toom en bit*", aangezien hij de vriendelijke leiding van Gods aangezicht niet had willen volgen.

Maar onze God is vol genade, zo geduldig, zo teer! Hij wil ons onderwijzen. Hij zal Zijn arme, zwakke, afgedwaalde kinderen leiden. Geen moeite is Hem te veel. Hij is onophoudelijk met ons bezig om ons te weerhouden van het volgen van eigen wegen, die altijd vol dorens en distels zijn. Hij wil dat wij Zijn wegen volgen, vol van vrede en blijdschap. Er is niets zo

heerlijk als een leven in voortdurende afhankelijkheid van God. Van ogenblik tot ogenblik op Hem te steunen en te wachten, zich aan Hem vast te houden, Hem te hebben als de onuitputtelijke bron van elke goede gave: dat is het ware geheim van vrede in het hart en van heilige onafhankelijkheid van andere schepselen.

De gelovige, die oprecht kan zeggen: "*Al mijn bronnen zijn in u!*" (Ps. 87:7), vertrouwt niet op schepselen en heeft geen menselijke en aardse verwachtingen. God kan natuurlijk wel degelijk op duizend verschillende manieren mensen gebruiken om ons te helpen. De Heer gebruikt Zijn schepselen. Maar zodra wij op mensen steunen in plaats van op Hem, zullen wij al gauw leegte en dorheid in onszelf ontdekken. Er is een groot verschil tussen het gebruik dat *God* maakt van schepselen om ons te zegenen, of dat *wij* op schepselen vertrouwen en God uit het oog verliezen. In het eerste geval worden wij gezegend en wordt Hij verheerlijkt, in het tweede geval worden wij teleurgesteld en wordt Hem oneer aangedaan.

Laten wij ernstig nadenken over dit verschil, want dit wordt vaak over het hoofd gezien. Wij menen dikwijls dat wij op God vertrouwen en op Hem zien. Maar als we goed kijken naar het uitgangspunt van onze plannen en onszelf daarbij in de directe tegenwoordigheid van God plaatsen, dan ontdekken we soms het zuurdeeg van het vertrouwen in *mensen*. Dikwijls hebben we het over een leven door geloof, en alleen op God vertrouwen, maar tegelijkertijd letten we op de omstandigheden en houden we ons bezig met zaken van ondergeschikt belang. Laten we hiervoor oppassen en erop toezien dat ons oog alleen op de levende God gericht is, en niet op "*de mens, wiens adem in zijn neus is, want wat is hij te achten?*" (Jes. 2:22).

Laten wij geduldig en voortdurend op God wachten. Als we niet weten wat we moeten doen, laten we dan eenvoudig en direct naar de Heer kijken. Weten we de weg niet, weten we niet waar we heen moeten, welke stappen we moeten nemen, laten we dan bedenken dat Jezus gezegd heeft: "*Ik ben de weg*". Laten wij Hem volgen. Hij zal alles helder, licht en zeker maken. Er kan geen duisternis, geen verwarring, geen onzekerheid zijn, als wij Hem volgen. Want Jezus heeft Zelf gezegd, en wij moeten Hem geloven: "*Wie Mij volgt, zal geenszins in de duisternis wandelen, maar zal het licht van het leven hebben*". Is het dus donker voor ons, dan kunnen wij er zeker van zijn dat wij Hem niet volgen. Het is nooit donker op de gezegende weg waarop God Zijn kinderen leidt, die met een eenvoudig oog Jezus willen volgen.

Misschien is iemand die dit leest, geneigd om te zeggen: 'Toch ben ik onzeker wat mijn weg betreft. Ik weet eerlijk gezegd niet, welke weg ik moet inslaan, of welke stappen ik moet nemen'. Ik wil nu slechts deze ene vraag stellen: 'Volgt u Jezus?' Dan hoeft u niet te twijfelen. Als u de wolkkolom volgt, is de weg zo duidelijk als maar mogelijk is. Dat is het geheim. Verwarring en twijfel is meestal het gevolg van de werking van onze eigen wil. Wij willen zo graag iets doen, dat God niet wil. Of we gaan ergens heen, waar

God ons niet wil hebben. Wij bidden er herhaaldelijk voor, maar krijgen steeds geen antwoord. Hoe komt dat? Misschien is het wel zo, dat God wil dat we rustig blijven, dat we stilstaan en op de plaats blijven waar we zijn. Laten we daarom, in plaats van ons verstand te pijnigen en onszelf te kwellen over wat wij zouden moeten doen, niets anders doen dan eenvoudig *wachten op God*. Dit is het geheim om vol vrede, gelukkig en kalm te zijn.

Als een Israëliet in de woestijn het in zijn hoofd haalde om onafhankelijk van Jahweh verder te reizen of de weg terug te gaan, als hij verder zou trekken terwijl de wolk rustte, of stil zou blijven staan terwijl de wolk optrok, dan kunnen wij ons wel indenken wat de

gevolgen daarvan zouden zijn geweest. Zo is het ook met ons. Als wij verder trekken terwijl wij behoren te rusten, of als wij rusten terwijl wij zouden moeten voorttrekken, dan zal Gods tegenwoordigheid niet met ons zijn: “*Op het bevel des HEREN legerden zij zich en op het bevel des HEREN braken zij op*”. Zij waren voortdurend afhankelijk van God. Dat is de meest gezegende toestand waarin we ons kunnen bevinden. Die plaats moeten we echter hebben ingenomen, voordat we de kostbaarheid ervan kunnen genieten. Het is een realiteit, die we moeten *ervaren*. Het is geen theorie waarover men van mening kan verschillen. De Heer wil ons dit voorrecht geven ons leven lang.

Oorsprong: [Le Messenger Evangélique 1947-238](#)

Titel: [Le camp et la nuée](#)

Zie ook het boek: “Aantekeningen op Numeri” van dezelfde schrijver.

Oude Sporen 2008